

Svenska Grand Danoisklubben
Domarkompodium
Framtaget för domarkonferens 2023

Översiktlig innehållsförteckning :

SRD	2
Ursprung	3
Helhetsintryck och måttförhållanden	4
Uppförande/karaktär	8
Huvud/skallparti	9
Skallparti	9
Ansikte/nosparti/läppar/kinder	12
Käkar/Tänder/Ögon	13
Öron/Hals	14
Kropp	15
Framställ	17
Bakställ	19
Rörelser	20
Hud, päls	20
Färger	21
Storlek	24
Fel	25
Allvarliga fel	25
Diskvalificerande fel	25

OBS!

Vi ber Er uppmärksamma att på de exempelfotografier som använts kan det förekomma både felaktiga och utsökta detaljer i andra hänseenden än de som avses att demonstreras i kompendiets olika stycken.

SÄRSKILDA RASSPECIFIKA DOMARANVISNINGAR (SRD)

Om raserna i grupp 2

Gruppen omfattar flera brakycefala raser, mastiffer samt bergshundar. Det är av yttersta vikt att de inte har groteska dimensioner eller är överviktiga. De ska ha en sund kroppsbyggnad så att de kan bära upp den rastypiskt tunga kroppen och huvudet i enlighet med standardens krav. De måste kunna röra sig utan synbar ansträngning eller besvär. Tung andning liksom alltför tunga huvuden som bärs för lågt är felaktigt i både små och stora raser. Trånga fronter, fransysk benställning och veka mellanhänder liksom kohasighet, frånvaro av vinklar eller övervinklat bakställ är inte normaltillstånd hos några raser. Detta är särskilt viktigt när det gäller de tunga raserna i grupp 2.

Mastiffer och några av de molossoida raserna har riklig och löst liggande hud som dock aldrig får överdrivas. Överdriven mängd hud kan orsaka inflammation i hudveck, ögon eller läppproblem. Se Appendix 3 om ögonproblem. Huden ska vara frisk och utan tecken på irritation. Flera av gruppens raser har spår av ursprunglig mental skärpa och vaktinstinkt. Rastypisk mentalitet ska bevaras men måste följa de generella rekommendationerna för alla raser och gällande lagar.

Grand danois – molossoid

I rasen förekommer riskområden som:

1. Överdrift av molossoid typ
2. Front och bakställ: Överkotade handlovar och svaga bakställ.
3. Lösa ögonkanter: Se appendix 3.
4. Tassar: Trampdynor med ofullständig markkontakt.
5. Uppförande/karaktär (mentalitet): Ängslighet och otillgänglighet. Leta efter tillgänglighet, korrekt front och bakställ, korrekta tassor och sunda ögon.

FCI-nummer 235

FCI-standard på tyska publicerad

2012-12-20

FCI-standard fastställd av FCI General

Committee 2012-10-08

Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp

för standardfrågor 2017-02-07

Ursprungsland/hemland:

Tyskland

Användningsområde:

Sällskaps-, vakt- och skyddshund

FCI-klassifikation: Grupp 2, sektion 2.1

Bakgrund/ändamål

Som föregångare till dagens grand danois betraktas såväl den gamla "Bullenbeisser" som "Hatzrüde" och "Saurüde", vilka var ett mellanting mellan den tunga mastiffen av engelskt ursprung och en snabb och smidig vindhund.

Benämningen doggar hänsyftade i Tyskland närmast till stora, kraftiga hundar, som egentligen inte behövde tillhöra någon bestämd ras. Namn som ulmerdoggar, engelska doggar, danska doggar, hatzrüde, saupacker och stora doggar betecknade senare skilda typer av dessa hundar, åtskilda genom färg och storlek.

År 1878 bildades en kommitté bestående av sju personer med bakgrund som uppfödare och domare under ledning av dr Bodinus i Berlin. Man förband sig att samla alla ovan nämnda varianter av doggar under det gemensamma samlingsnamnet Deutsche Dogge (tysk dogg). Därmed lades grunden för en utveckling mot en självständig tysk hundras. I anslutning till en utställning år 1880 i Berlin fastställdes för första gången en standard för Deutsche Dogge (svenskt rasnamn grand danois).

År 1888 bildades Deutschen Doggen-Club.

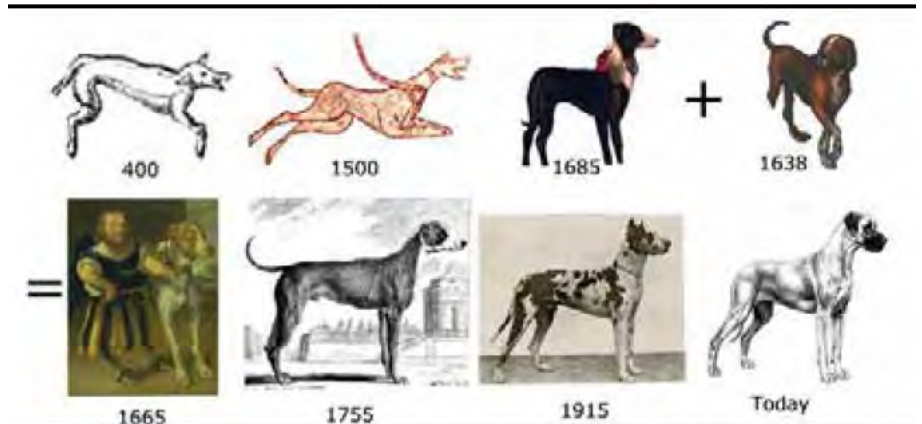

Utveckling över tid

Vår moderna grand danois som enligt de flesta nutida kynologer fått sin form i Tyskland är en ädel, lugn och värdig hund. Det är ingen enmanshund utan snarare en familjehund som vid vuxen ålder vakar över sin familj och håller en viss distans till främmande människor.

Dagens eleganta och smidiga hunds förfäder var de stora, tunga och relativt klumpiga stridshundarna som fördes upp i Mellaneuropa från öster under de keltiska folkvandringarna. Även under romarnas erövringståg mot Gallien och Germanien fördes dessa doggar mot norr. Romarnas hundar kallades allmänt för molosserhundar, och kan väl närmast liknas vid dagens rottweiler. Först som stridshundar, senare också som jakthundar på storvilt blev doggarna tidigt de europeiska furstarnas och konungarnas hund framför andra. Därför är också doggen den hundtyp som är lättast att följa i europeisk konst och litteratur.

Från och med 1400-talet försiggick export av jakthundar från England till den europeiska kontinenten. Dessa hundar var idealiska för storviltjakt. De var visserligen tillräckligt vilda och gåpåiga för att ta kampen med björn och vildsvin, men de var för tunga för att klara de snäva vändningarna med så farliga djur. Därför föredrog man i England en inkorsning av stora vindhundar, huvudsakligen föregångarna till irländsk varghund och skotsk hjorthund. På detta stadium är vi fortfarande ganska långt från vår moderna grand danois, men på grundval av de importerade raserna och de inhemska doggstammarna började en lokal avel av

Helhetsintryck

Grand danois förenar genom sitt ädla helhetsintryck resning, kraft och elegans med en stor, kraftig och välbalanserad kroppsbyggnad.

Rasen skall varken vara grov eller för elegant. Genom substans tillsammans med ädelhet, harmonisk helhet, välproportionerade linjer samt ett synnerligen uttrycksfullt huvud ser den ut som en ädel staty, en "Apollon" bland hundraser.

Diskvalificerande fel

Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter.

Viktiga måttförhållanden

Grand danois förefaller närmast kvadratisk till sin kroppsbyggnad. Detta gäller särskilt hanhunden. Tikar får vara något längre.

Klubben ber domarna lägga speciell vikt vid kombinationen resning, kraft och elegans i kombination med ädelhet. En vuxen grand danois ska ha en kraftig benstomme och tillräckligt med substans. För tillräcklig ädelhet får hunden aldrig vara lågbent eller alltigenom för lätt byggd. Den ska ha väl tillbakalagda skuldror, hög manke, lång hals och god resning.

Könsprägel är väsentlig och hunden ska ge ett harmoniskt helhetsintryck.

Klubben ser att man hellre sätter fram en något för tung hund än en hund som är alltigenom för lätt, men aldrig på bekostnad av rörelserna.

Kvadratisk kroppsbyggnad eftersträvas. En Grand Danois får inte upplevas lång i sin kroppsbyggnad. Tikar får dock vara något längre än hanar. Det finns minimimått som strikt skall hållas men höjden är relativ.

Hundarna nedan är samtliga av utmärkt typ från olika åldrar. Givetvis finns det detaljfel, men samtliga är värda att lägga på näthinnan

Hundarna nedan är samtliga av utmärkt typ från olika åldrar. Givetvis finns det detaljfel, men samtliga är värda att lägga på näthinnan

Utmärkta helheter

Foto: Mia Sandgren

Uppförande/karaktär

Grand danois skall till sin karaktär vara vänlig, kärleksfull och trogen sin ägare. Mot främlingar kan den vara reserverad.

Självssäkra, oförskräckta, lättuppfostrade och läraktiga sällskaps- och familjehundar eftersträvas, vilka har hög retningsströskel och inte är aggressiva.

Allvarliga fel

Bristande självförtroende; skygghet; nervositet.

Diskvalificerande fel

Aggressiv eller extremt skygg.

Ångestbitare; låg retningsströskel.

Mentaliteten ska alltid värdesättas. Det är viktigt att ge otränade juniorer och unghundar god tid i ringen. Klubben vill betona vikten av rasens mentalitet. En grand danois får aldrig visa aggressivitet, rädsla eller ångestbeteende, utan ska kunna hanteras även av främmande.

Huvud

Huvudet skall harmoniera med helheten. Det skall vara långsträckt, smalt, markant, men inte kilformat, uttrycksfullt och fint utmejslat (i synnerhet partiet under ögonen).

Avståndet från nospets till stop, respektive från stop till nackknöl, skall vara så lika som möjligt. Nospartiets och skallens överlinjer skall löpa parallellt.

Framifrån sett måste huvudet se smalt ut och nosryggen skall vara så bred som möjligt.

Skallparti

Skalle

Ögonbrynsbågarna skall vara väl utvecklade, dock utan att vara framträdande. Nackknölen skall vara svagt markerad.

Allvarliga fel

Äppelskalle

För kraftig kindmuskulatur

Stop

Stopet skall vara tydligt markerat.

Fel

Stop som är för dåligt markerat

Klubben ber domarna lägga stor vikt vid ett korrekt huvud.

Framifrån sett måste huvudet verka smalt, nosryggen ska vara så bred som möjligt, kindmuskulaturen får bara antydvas men absolut inte vara starkt framträdande. Huvudet ska stå i proportion till hundens storlek och helhetsintryck.

Förhållandet skalle/nos ska vara 1:1. Huvudet ska vara rektangulärt med tydligt stop.

Plana stop förekommer på många hundar och ska noteras som ett fel i kritiken. Stopet ska bedömas framifrån och inte örväxlas med välutvecklade ögonbrynsbågar.

Det är viktigt med parallellitet skalle - nosrygg - läppens underlinje, med korrekta läppar och läppvinklar.

Rund skalle är fel!

Korrekt huvud och nosparti sett framifrån

Korrekt hanhundshuvud

Korrekt tikhuvud

För dåligt markerat stop

Äppelhuvud

För dålig läppvinkel

Fallande bakskalle

För hög panna

För rund bakskalle

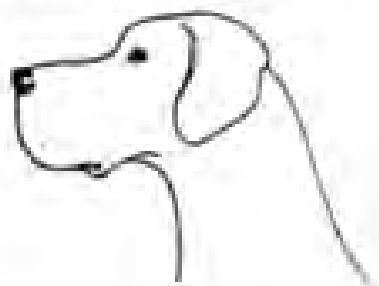
Huvud

Huvudet skall harmoniera med helheten. Det skall vara långsträckt, smalt, markant, men inte kilformat, uttrycksfullt och fint utmejslat (i synnerhet partiet under ögonen).

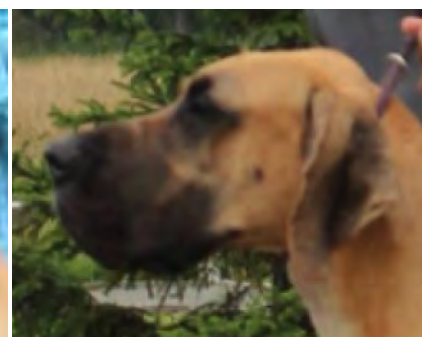
Avståndet från nosspets till stop, respektive från stop till nackknöl, skall vara så lika som möjligt. Nospartiets och skallens överlinjer skall löpa parallellt.

Framifrån sett måste huvudet se smalt ut och nosryggen skall vara så bred som möjligt.

Korrekt hanhundshuvud

Utmärkta huvuden hos hanhundar

Huvud

Huvudet skall harmoniera med helheten. Det skall vara långsträckt, smalt, markant, men inte kilformat, uttrycksfullt och fint utmejslat (i synnerhet partiet under ögonen).

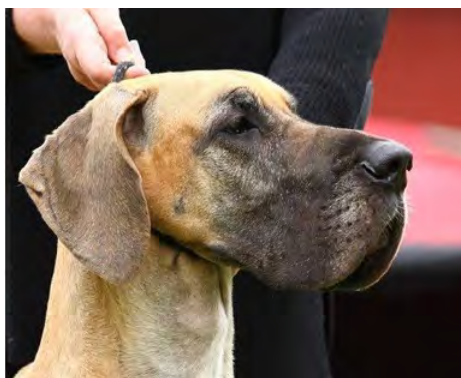
Avståndet från nosspets till stop, respektive från stop till nackknöl, skall vara så lika som möjligt. Nospartiets och skallens överlinjer skall löpa parallellt.

Framifrån sett måste huvudet se smalt ut och nosryggen skall vara så bred som möjligt.

Korrekt tikhuvud

Utmärkta huvuden hos tikar

Ansikte

Nostryffel

Nostryffeln skall vara mer bred än rund och ha stora näsborrar. Den måste vara svart med undantag för blå och Harlekinfärgade hundar. Hos blå hundar är nostryffeln antracitfärgad (avblekt svart). Hos harlekinfärgade hundar är svart nostryffel önskvärd, dock tolereras en svartfläckig (ofullständigt pigmenterad) eller köttfärgad (opigmenterad) nostryffel.

Diskvalificerande fel

Leverfärgad nos; kliven nostryffel

Nosparti

Nospartiet skall vara djupt och så fyrkantigt som möjligt, inte spetsigt och inte heller med otillräckligt eller alltför nedhängande läppar ("fladderläppar"). Nosryggen får aldrig vara konkav, konvex eller slutta framåt.

Läppar

Läppvinklarna skall vara väl markerade. Läpparna skall vara mörkt pigmenterade, men hos harlekinfärgade hundar är ofullständigt pigmenterade eller köttfärgade läppar tillåtna.

Fel

Inrullade läppar (underläppen ligger mellan incisiverna i över- och underkäken).

Nostryffeln skall vara mer bred än rund och alltid svart hos tigrerade och enfärgade grand danois. Hos harlekin är dock svartfläckig eller köttfärgad nostryffel tillåten. Hos de blå är nostryffeln antracitgrå.

Klubben ber domarna vänligen notera kravet att längden på nospartiet och skallen är lika; för långt nosparti är en avvikelse från den önskad proportion, även om det ofta ses; det långa, smala huvudet är lika felaktigt som kort skullparti, blockigt huvud. Standarden beskriver läppar som är lika djupa fram till som vid läppfickorna. Det ger en nästan 90-gradig nos- och läppvinkel.

En lös "fladdrande" läpp som överlappar en svag underkäke kan ge utseendet på det önskade fyrkantiga nospartiet, men är inte korrekt.

Rasklubben föredrar dock för mycket läpp framför för lite läpp.

Alltför markerade kinder är fel. För kraftiga eller för markerade okbågar är en annan detalj som stör i ett annars korrekt balanserat huvud.

Käkar/tänder

Käkarna skall vara väl utvecklade och reda med ett kraftigt, sunt och fullständigt saxbett. Avsaknad av P1-or i underkäken tolereras. Alla avvikelser från ett fullständigt saxbett är absolut oönskade.

Fel

Oregelbundet placerade enskilda incisiver i ett i övrigt korrekt bett; för små tänder, partiellt tångbett.

Diskvalificerande fel

Underbett; överbett; korsbett; tångbett. Avsaknad av tänder utom två P1-or i underkäken.

Kinder

Kindmuskulaturen får bara antydans och får absolut inte vara starkt framträdande.

Allvarliga fel

För kraftig kindmuskulatur.

Ögon

Ögonen skall vara medelstora, mandelformade och så mörka som möjligt med livligt, klokt och vänligt uttryck. Ögonen skall inte sitta för långt från varandra eller vara för smala eller sneda. Ljusa, stickande och bärnstensfärgade ögon är oönskade. Hos blå hundar får ögonen vara något ljusare. Hos harlekin-färgade hundar accepteras ljusa eller likfärgade ögon. Ögonlocks-ränderna skall vara strama.

Fel

Utstående eller djupt liggande ögon.

Allvarliga fel

Lösa ögonkanter; för starkt rodnad bindhinna

Diskvalificerande fel

Ektropion, entropion, för vida ögonkanter (Makroblepharon). Vattnigt blå ögon; olikfärgade ögon hos enfärgade hundar.

Saxbett

Tångbett

Överbett

Underbett

Klubben ber domarna vänligen notera att

Alltför markerade kinder är fel. För kraftiga eller för markerade okbågar är en annan detalj som stör i ett annars korrekt balanserat huvud.

Korrekt mandelformat öga

För rund öga med öppen ögonkant

Man kan se både för runda, öppna, för tätt placerade eller också för brett placerade ögon samt avsaknad av korrekt uttryck.

Inåtrullade ögonkanter eller hängande nedre ögonlock stör uttrycket och är felaktigt. Opigmenterat tredje ögonlock förekommer på harlekin och ger ett "sjukligt utseende" – speciellt då stress förhöjer blodtrycket, vilket gör ögonlocken rosa-/röd-färgade. Bör inte uppfattas som en ögoninflammation.

Klubben ber domarna vara speciellt uppmärksamma på otillräckligt strama ögonkanter och notera detta i kritiken. Något lösa ögonkanter kan tillåtas på valpar och unga hundar. Vi ber domarna också lägga märke till att ögonen ska vara mandelformade med vänligt och klokt uttryck. För runda ögon stör uttrycket och bör noteras i kritiken.

SRD

I rasen förekommer riskområden som: Lösa ögonkanter.

Leta efter tillgänglighet, korrekt front och bakställ, korrekta tassar och sunda ögon.

Öron

Öronen skall vara naturligt hängande, högt ansatta och medelstora.

Örats främre rand skall ligga intill kinden. Öronen skall inte vara för högt eller för lågt ansatta och inte heller stå ut åt sidan eller ligga platt mot huvudet.

Väl ansatta öron

Hals

Halsen skall vara lång, torr och muskulös, inte kort eller tjock. Den skall vara välutvecklad vid kroppen och lätt avsmalnande mot huvudet med böjd nacklinje. Halshållningen skall vara upprätt och något snett framåtböjd, men inte en så kallad hjorthals. För mycket löst halskinn eller hakpåse är inte önskvärt.

Väl ansatta öron och korrekt hals

KROPP

Manke

Manken skall utgöra den högsta punkten på den kraftiga kroppen. Den utgörs av skulderbladskammarna, som reser sig över tagguts-kotten.

Rygg

Ryggen skall vara kort och stram och skall slutta svagt bakåt i en nästan rät linje. Den får aldrig vara för lång eller stiga bakåt.

Allvarliga fel

Svankrygg eller karprygg.

Ländparti

Länden skall vara lätt välvd. Den skall vara bred och ha kraftig muskulatur.

Kors

Korset skall vara brett och mycket muskulöst. Det skall slutta svagt från korsbenet mot svansansättningen och omärkligt övergå i denna. Korset skall inte vara starkt sluttande eller vågrätt ställt.

Allvarliga fel

För starkt sluttande kors.

Bröstkorg

Bröstkorgen skall nå ner till armbågen. Den skall vara väl välvd med revben som når långt bak. Bröstkorgen skall ha god bredd och gott djup med ett markerat förbröst utan alltför starkt framträdande bröstben. Revbenen skall inte vara platta eller tunnformiga.

Manken ska vara väl markerad, och det är den då skuldran är tillräckligt lång och korrekt vinklad.

Ryggen får inte vara för lång och överdrivet välvd eller sänkt i ländpartiet, det ger ostadiga rörelser. Det är viktigt att skilja på rygg och ländparti. Veka och muskelfattiga ryggar försämrar rörelserna.

Många grand danois är ofta något för långa och överdrivet välvda i ländpartiet, vilket ger ostadiga rörelser.

För att uppnå optimala rörelser ska korset slutta i 30 grader, förutsatt att hunden är korrekt vinklad i framstället. Fallande kors ger underställda bakben.

Vi ser idag många korta och för smala kors. Korset ska ha en god bredd och bra längd.

Det förekommer för grunda och outvecklade bröstkorgar som bör noteras i kritiken. Bröstkorgen ska framtill vara djup och nå ner till armbågarna samt vara välformad och bred.

Underlinje och buk

Buken skall vara ordentligt uppdragen bakåt och tillsammans med bröstkorgens undersida bilda en vackert svängd båge.

För lite uppdragen buklinje är oönskat liksom bristfälligt tillbakabildad buklinje hos tikar efter valpning.

SVANS

Svensen skall nå till hasen. Den får inte vara för kort eller för lång.

Svensen skall vara högt ansatt, bred vid roten och smalna av jämnt mot spetsen.

Den får varken vara för högt eller för lågt ansatt och inte heller för tjock.

I vila skall svansen bäras hängande med naturlig böj.

När hunden är uppmärksam eller i rörelse bärs svansen lätt uppböjd (sabelformad).

Den får inte bäras i krok eller ringlad och inte heller väsentligt över eller vid sidan av rygglinjen.

Borstig svans är inte önskvärt.

Allvarliga fel

Avslagen, i spetsen förtjockad eller kuperad svans

Diskvalificerande fel

Kroksvans.

Den uppdragna buklinjen får inte vara så uppsvängd att den blir vinthundslig. Buklinjen får inte heller vara för lite uppdragen. I båda fallen tappar rasen mycket av sin typ.

Svensen ska bäras som en naturlig förlängning av rygglinjen och korset. Ibland kan man se hundar med för högt burna svansar, över rygglinjen. Hanhundar som tillfälligt höjer svansen tolereras.

EXTREMITETER

Framställ

Helhet

Framstället ska vara välvinklat med starka muskler och benstomme.

Skulderblad

Skuldrorna skall ha kraftiga muskler. Skulderbladen skall vara långa och snedställda med en vinkel till överarmarna på ca 100-110 grader.

Fel

Lösa skuldror; för tunga skuldror; brant skulderläge

Överarm

Överarmarna skall vara kraftiga och muskulösa, ligga väl an mot bröstkorgen och vara något längre än skulderbladen.

Armbågar

Armbågarna skall varken vara utåt- eller inåtvridna.

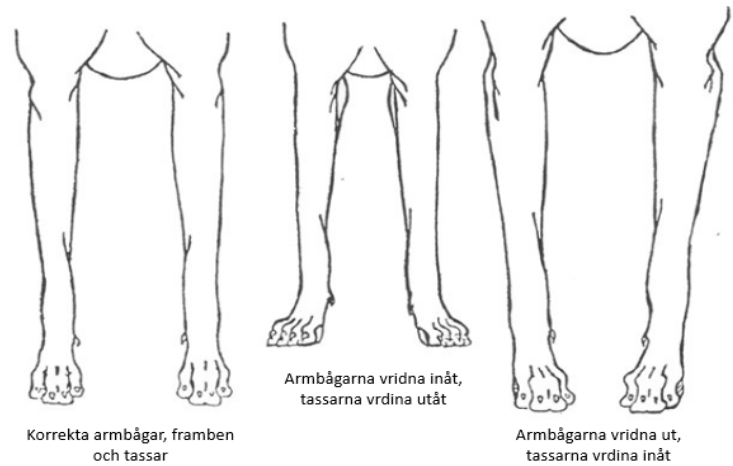
Fel

Lösa armbågar

För rak skuldra och överarm är ett problem inom rasen. Dålig skuldra är också ibland kopplat till ett dåligt utvecklat förbröst.

Vid ett val mellan två ytterligheter är ett väl utfyllt gåsbröst framför ett "hål" mellan frambenen att föredra.

Det är inte helt ovanligt med lösa armbågar vilket oftast beror på ett dåligt musklat fram-parti eller man kan se hos unga hundar innan de har växt till sig.

Underarm

Underarmarna skall vara kraftiga och muskulösa och fullständigt raka från sidan och framifrån sett.

Fel

Krokiga underarmar; förtjockningar ovanför handlovarna.

Handlovar

Handlovarna skall vara kraftiga och fasta. Övergången till underarmarna skall vara knappt märkbar.

Mellanhand

Mellanhändernas benstomme skall vara kraftig. De skall vara raka framifrån sett och från sidan sett skall de vara endast obetydligt vinklade framåt.

Fel

För veka, upprätta eller övervinklade mellanhänder

Framtassar

Framtassarna skall vara runda, högt välvda och väl slutna (kattass).

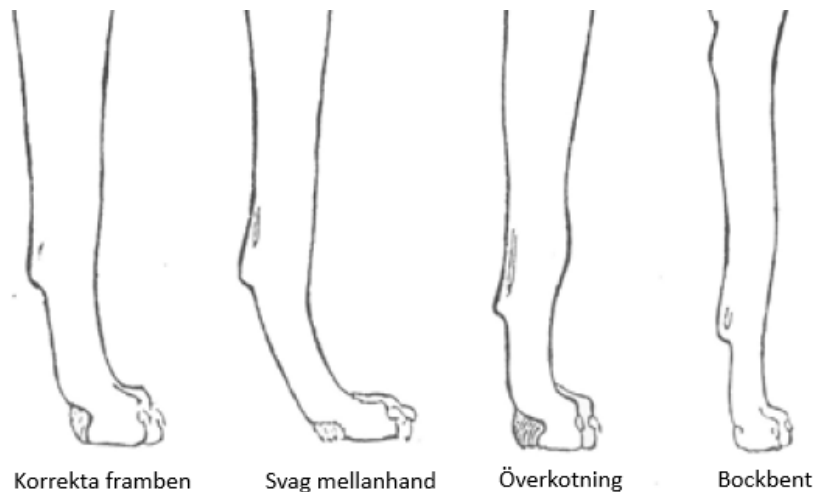
Klorna skall vara korta, starka och så mörka som möjligt.

Fel

Platta, spretiga, långa tassar.

Sporrar.

Borttagning av sporrar utan veterinärmedicinska skäl är förbjuden i Sverige.

SRD

I rasen förekommer riskområden som:

Front och bakställ: överkotade handlovar, ”s.k. bockbenthet” och svaga bakställ.

Tassar: trampdynor med ofullständig markkontakt.

Leta efter tillgänglighet, korrekt front och bakställ, korrekta tassor och sunda ögon.

Bakställ

Helhet

Bakstället skall ha kraftig muskulatur som ger kors, höfter och lår rundning och bredd.

Sett bakifrån skall de starka, välvinklade bakbenen vara parallella med fram-
enen.

Fel

För knappa eller överdrivna vinklar i bakstället.

Låren skall vara långa, breda och mycket muskulösa. Knälederna skall vara kraftiga och placerade nästan lodrätt under höft-
benen. Underbenen skall vara långa (underben och lårben skall ha ungefär samma längd) och ha god muskulatur.

Haslederna skall vara kraftiga och stabila. De skall varken vara inåt- eller utåtvridna.

Fel

Kohasighet eller marktrång ställning.

Mellanfötterna skall vara korta, kraftiga och nästan lodräta. Baktassarna skall vara runda, högt välvda och väl slutna (kattass).

Klorna skall vara korta, starka och så mörka som möjligt.

Fel

Platta, spretiga, långa tassar.

Det är viktigt att bakstället är ordentligt musklat för att ge optimalt rörelseschema.

Man kan se många grand danois som inte har tillräcklig bredd på låren och som är dåligt musklade.

Man ser även hundar med för raka knä- och hasvinklar, vilket i rörelse ger ett styligt intryck och för kort steglängd. För knappa vinklar i bakstället och dåliga kors är ofta förekommande i rasen.

Klubben ber domarna att vara särskilt uppmärksamma på klena bakställ och notera detta i sin kritik.

Bakifrån sett skall hasorna vara helt parallella och inte för höga

SRD

I rasen förekommer riskområden som:

Front och bakställ: överkotade handlovar, ”s.k. bockbenthet” och svaga bakställ.

Tassar: trampdynor med ofullständig markkontakt.

Leta efter tillgänglighet, korrekt front och bakställ, korrekta tassar och sunda ögon.

RÖRELSER

Rörelserna skall vara harmoniska, smidiga, vägvinnande och lätt fjädrande, varvid benen skall röra sig parallellt fram-ifrån och bakifrån sett, aldrig med korta steg eller i passgång.

Allvarliga fel

Ständig passgång.

Hud

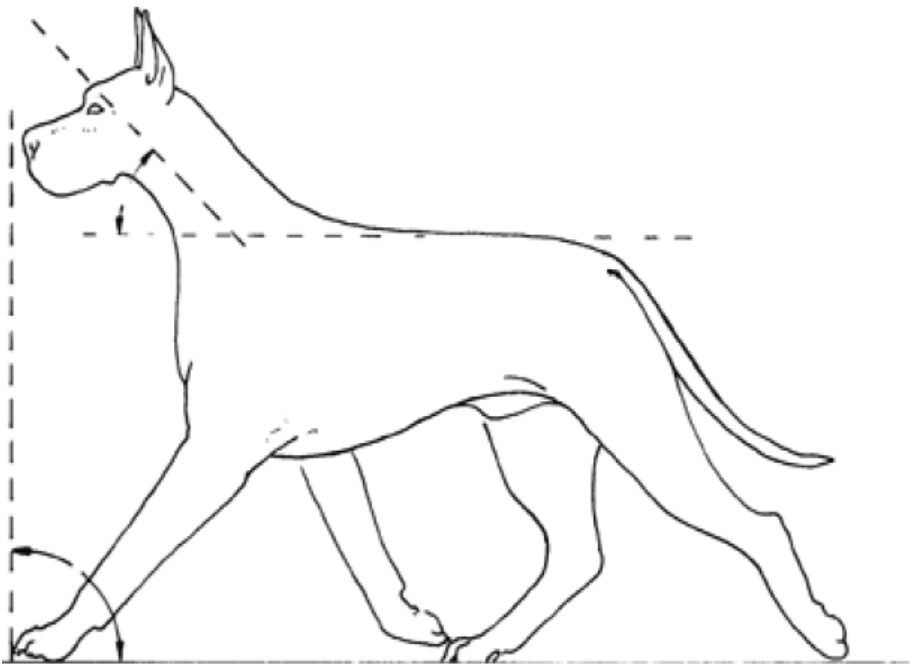
Huden skall vara stramt åtliggande. Hos enfärgade hundar skall huden vara välpigmenterad. Hos harlekinfärgade hundar motsvarar pigmentfördelningen oftast teckningen.

Päls

Pälsen skall vara mycket kort och tät, tätt åtliggande och glänsande. Den får inte vara matt eller dubbel.

Rörelserna får inte se ansträngda ut med för kort steglängd och trångt bakställ. Det är av stor vikt att grand danois är tillräckligt vinklad och välmusklad för att orka bära sin tunga kropp. Mycket av rasens ädelhet finns i rörelseschemat vilket ska ge intryck av harmoni med bra flyt, räckvidd och drive.

Med tanke på sundheten är det viktigt med harmoni i fram- och bakbensrörelser.

FÄRG

Grand danois förekommer i tre självständigt avlade färgvarianter: gul och tigrerad; harlekin och svart; blå.

Gul:

Färg från ljust till djupt guldgul. Svart mask är önskvärd. Vita tecken, grått, blått eller sotigt gult är inte tillåtet.

Sotiga hundar önskas inte. Uppmärksamhet bör fästas på sotiga fronter och för ljusa insidor på benen. Blacka färger är fel.

Färgvarianter på gula grand danois:

Tigrerad:

Grundfärg från ljust till djupt guldgul med svarta, helst jämna och klara strimmor, som inte får vara urvattnade, i revbenens riktning. Svart mask är önskvärd. Vita tecken är inte tillåtet.

För mörk, nästan svart tigrering, där strimmorna ligger alldeles för tätt accepteras men föredras inte. Även glest tigrerade förekommer. Prisnedsättning behöver inte ske om det i övrigt är en bra hund.

Färgvarianter på tigrerade grand danois:

Diskvalificerande fel

Hos gula och tigrerade hundar: silver-blått eller isabellafärg; vit bläs, vit krage, vita "strumpor" eller vit svanspets.

Harlekin:

Grundfärgen skall vara rent vit, om möjligt utan några stickelhår, med över hela kroppen jämnt fördelade, oregelbundna, "sönderslitna", lacksvarta fläckar.

Inte önskvärt är grå, blå eller bruna fläckar liksom en blågrå skimmelton.

"Gråtigrar":

Dvs hundar med grå bottenfärg och svarta fläckar, förekommer. Färgen är inte önskvärd men heller inte ett diskvalificerande fel.

Diskvalificerande fel

Harlekin:

Vita hundar utan några svarta tecken (albinos) samt döva hundar, "porslins-tigrar", dvs hundar med övervägande blå, gula eller även tigrerade fläckar.

Idealteckningen hos harlekin är svarta fläckar på en helt vit bottenfärg. Den rena vita bottenfärgen utan stickelhår är svår att uppnå, så något oren bottenfärg kan accepteras. De flesta harlekiner har dessutom ofta några merlefärgade fläckar, och då det inte är önskvärt med fläckar av annan färg på harlekin, ska detta noteras i kritiken. Prisnedsättning behöver inte ske om det i övrigt är en bra typ av hund.

Harlekintecknade grand danois med accepterad utbredning av fläckar:

Fläckarna skall vara "rivna" i kanterna, de kan variera i storlek och placering

Gråtiger

Svart:

Lacksvart, vita tecken på bröst och tassar är tillåtna. Hit räknas också "mantel-teckning" där det svarta skall ligga som en mantel över hela kroppen och vitt kan förekomma på nosparti, hals, bröstkorg, buk, ben och svanspets.

Hundar med vit grundfärg och stora svarta fläckar ("Plattenhund") räknas också hit.

Gul, brun eller blåsvart färg är felaktigt

Svart:

Mantel:

Genetiskt svarta hundar. Det svarta skall ligga som en mantel över hela kroppen. Vitt kan förekomma på nosparti, hals, bröst-korg, buk, ben och svanspets.

Plattenhund:

Genetiskt svarta hundar som kan framstå som nästan vita med flera eller färre svarta fläckar. De svarta fläckarna skall ha obrutna, jämna kanter.

Blå:

Färgen skall vara rent stålblå. Vita tecken på bringa och tassar är tillåtna. Gul eller svartblå färg är felaktigt.

Diskvalificerande fel

Hos blå hundar: vit bläs, vit krage, vita "strumpor" eller vit svanspets.

Färgvarianter på blå grand danois:

STORLEK/VIKT

Mankhöjd

Hanhund:

Lägst 80 cm, 90 cm bör inte överskridas.

Tik:

Lägst 72 cm, 84 cm bör inte överskridas.

Diskvalificerande fel

Mankhöjd under de i standarden angivna minimimåtten.

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

Fel

- Stop som är för dåligt markerat
- Inrullade läppar (underläppen ligger mellan incisiverna i över- och underkäken)
- Oregelbundet placerade enskilda incisiver i ett i övrigt korrekt bett; för små tänder, partiellt tångbett
- Utstående eller djupt liggande ögon
- Lösa skuldror; för tunga skuldror; brant skulderläge
- Lösa armbågar
- Krokiga underarmar; förtjockningar ovanför handlovarna
- För veka, upprätta eller övervinklade mellanhänder
- För knappa eller överdrivna vinklar i bakstället
- Kohasighet eller marktrång ställning
- Platta, spretiga, långa tassar
- Sporrar: borttagning av sporrar utan veterinärmedicinska skäl är förbjuden i Sverige

Allvarliga fel

- Bristande självförtroende; skygghet; nervositet
- Äppelskalle
- För kraftig kindmuskulatur
- Lösa ögonkanter; för starkt rodnad bindhinna
- Svan krygg eller karpbygg
- För starkt sluttande kors
- Avslagen, i spetsen förtjockad eller kuperad svans
- Ständig passgång

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter
- Ångestbitare; låg retningströskel
- Leverfärgad nos; kluven nostrylfel
- Ektropion, entropion, för vida ögonkanter (Makroblepharon)
- Vattnigt blå ögon; olikfärgade ögon hos enfärgade hundar
- Underbett; överbett; korsbett; tångbett
- Avsaknad av tänder utom två P1-or i underkäken
- Kroksvans.
- Hos gula och tigrerade hundar: silverblått eller isabellafärg; vit bläs, vit krage, vita "strumpor" eller vit svanspets
- Harlekin: vita hundar utan några svarta tecken (albinos) samt döva hundar, "porlinstigrar", dvs hundar med övervägande blå, gula eller även tigrerade fläckar
- Hos blå hundar: vit bläs, vit krage, vita "strumpor" eller vit svanspets
- Mankhöjd under de i standarden angivna minimimåtten

Nota Bene

- Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.
- Testiklar: Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Från valp ...

... till veteran

